

[Erling Dinesen.]

over stilles fornødne økonomiske midler til rådighed på disse områder.

Et af de vigtigste spørgsmål i specialarbejderuddannelsesloven er den godtgørelse, som de kursussøgende skal have. Jeg kan meget vel se, at den foreslåede ordning måske er lettere at administrere. Den vil vel også betyde lidt gunstigere vilkår for lavtlønnede og arbejdsløse, som deltager i uddannelsen. Til gengæld er der så andre grupper, som vil få ringere vilkår, end de har i dag. Det vil altså sige, at det er en gruppe arbejdere, der skal betale for en anden, og det kan efter min opfattelse ikke være den endelige løsning på disse problemer. Jeg mener, at det principielt må være sådan, at ingen arbejder, der deltager i en uddannelse, som hele samfundet er interesseret i, bør lide økonomisk tab ved det. Jeg vil gerne i denne sammenhæng pege på, at det er meget beskedne beløb, der anvendes på dette felt, sammenlignet med de milliardbeløb, der anvendes til andre uddannelser.

Videre er forholdet det, at disse arbejdsmarkedsuddannelser er noget af det vigtigste, vi har, og en fortsat udbygning af dem er simpelt hen forudsætningen for, at vi kan leve op til både teknikken og konkurrencens krav, som vi vil møde dem. Jeg mener, at uddannelse af hele arbejdsstyrken også er en vigtig forudsætning for at øge produktion og velstand, så vi kan få råd til den uddannelse, der er behov for på andre områder.

Derfor tror jeg nok, at tiden er ved at være inde til en nytænkning på dette felt, og det gælder både vilkårene for deltagelse i uddannelsen og selve finansieringen, som jeg synes helt og fuldt burde være en samfundsopgave. Jeg er bekendt med, at de faglige organisationer har ønsket en forhøjelse af statens driftstilskud til skolerne fra 85 pct. til 90 pct. Det synes jeg er meget beskedent. Jeg ville finde det helt rimeligt og helt naturligt, om staten betalte hele det beløb, det drejer sig om. Det gør man jo på mange andre områder. Hvorfor skal f. eks. Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund

i løbet af ganske få år betale over 4 mill. kr. til en uddannelse af denne karakter — en uddannelse, som i høj grad er af værdi og betydning for samfundet, og en uddannelse, som i høj grad er af betydning og værdi for arbejdsgiverne? Jeg mener altså, der er grund til, at vi alvorligt overvejer disse spørgsmål, og det går jeg ud fra vi får mulighed for i det udvalgsarbejde, som nu står for.

Herudover er der stillet forslag om økonomisk støtte til specialarbejdere, der søger faglig oplæring. Det er i sin orden, navnlig hvis vi kan få noget mere at vide om, hvad støtten reelt vil gå ud på. Men også det kan vi snakke om i udvalget.

De andre, mere teknisk betonedede ting i forslaget skal jeg ikke gå nærmere ind på, dem kan vi drøfte i udvalget, og vi er parat til et positivt udvalgsarbejde om dette lovforslag.

Formanden: Der er for megen uro i salen, især i sidelokalet.

Simonsen: Med den samling af tre forskellige love om arbejdsmarkedsuddannelsen, som nu skal finde sted efter forslag i en lov om erhvervsmæssig uddannelse af specialarbejdere, har regeringen efter vor opfattelse taget et vigtigt skridt i retning af samling og forenkling af de kortere arbejdsmarkedsuddannelser, selv om man selvfølgelig må indrømme, at der endnu på en række områder er ønsker om en stærkere integration. Det er for os helt afgørende, at uddannelsesrammerne på de områder, vi her diskuterer, bliver så smidige som muligt, således at loven, som det selvfølgelig må være målet, bliver et reelt instrument i en aktiv arbejdsmarkedspolitik, og at den kommer til at virke forebyggende for den enkelte og dermed også kommer til at bidrage til en større mobilitet på arbejdsmarkedet.

Vi må vel indrømme, at de kortere arbejdsmarkedsuddannelser endnu ikke har opnået den bevågenhed, hverken hos bruger eller yder, som man kunne ønske sig. Hr.